

MICHEL HOUELLEBECQ: *Behódolás*

MAGVETŐ, 2015.

FORDÍTOTTA: TÓTFALUSI ÁGNES

2017-et írunk. Esetleg 2022-t. Franciaországban az elnökválasztás borotva-élen! Vajon Marine Le Pen, a Nemzeti Front, vagy Ben Abbes, a Muzulmán Testvériség jelöltje győz? A szocialisták és a jobbközép konzervatívok Ben Abbes mellé állnak – mégsem támogathatják a jobboldalt –, s így győz a Muzulmán Testvériség.

A regény főhőse a Sorbonne nagytekintélyű, sikeres, kiegészített, életpályánál nélküli irodalomtanára gyanakodva, majd meghökkenve követi az átalakulást, az egyetem teljes iszlamizálódását, a politika behódolását, tanár kollégái gyors áttérését az iszlám hitre. Ő maga még szellemi-lelki fogódzót keres, leginkább a katolicizmusban, ám gyakorlati kísérletei – egy rendház, egy zarándokhely meglátogatása, beszélgetések kollégáival, a szembenézési kísérlet sikertelen szerelmi életével, végletesen dekadens önmagával – arra a következtetésre vezetik, hogy a Nyugat veszített, a Nyugat halott. Haldoklása a liberalizmus XIX. századi győzelmével kezdődött és a Muzulmán Testvériség franciaországi választási győzelmével ért véget. A nyugati kereszténység, a nyugati kultúra nem képes szembeszegülni az iszlám térhódításával, mert hittel csak hitet lehet szembeállítani – „az emberek minden háborúban mindig a hitükért haltak meg, sohasem politikai vagy gazdasági célokért”, mondja az egyik kollégája – s a nyugati világnak már nincsen hite.

A Szép Új Világ békésen, szinte kívánatosan épül föl – nagyon rövid idő, hónapok alatt. A párizsi utca képe hirtelen megváltozik, jön a nyár, de nem jönnek a miniszoknyák, a női combok, mert a nők nadrágban járnak. Az Iszlám Egyetem, a Sorbonne diáklányai lefátyolozva közlekednek, ám a behódolásra, vagyis az iszlám hitre áttérni kész tanárok helyzete mesésen alakul (komoly megbecsülés, háromszoros fizetés, luxus, s mindez a végtelen mennyiségű szaudi pénzből). A már behódolt kollégák új feleségeikkel izgalmat keltenek főhősünkben, akinek elutasító viszolygása fokozatosan érdeklődéssé változik.

Az Európa-politikát Ben Abbes kezdi mozgatni. Belgiumban is győz a Muzulmán Testvériség Pártja (mert a vallon és a flamand keresztény pártok nem voltak képesek összefogni, a muzulmán vallonok és a muzulmán flamandok viszont képesek voltak), s elkezdődnek a tárgyalások a Földközi-tenger országainak integrálásáról az Unióba. Első lépésként Marokkó és Törökország, másodikként Tunézia és Algéria. Egyiptom felvétele csak a harmadik fordulóban jöhet szóba. Nehéz falat, de elkerülhetetlen – vallja az új politika. Népszerűsége, szavazataira ugyanis szükség lesz az EU teljes átalakításához, az esetleg ellenálló tagországok leszavazásához. Ben Abbes nagy államférfi. Megvillantja a francia értelmiségi elitnek, milyen jelentős mértékben erősödne a francia nyelv (!) pozíciója az EU-n belül, ha felvennék e dél-mediterrán frankofón államokat. Ez is jól cseng!

Hősünk legfőbb aggodalmára, rendkívül színes és mozgalmas – néhány év-

tizeddel ezelőtt az európai kultúrközösségben még igencsak perverznek minősített – némi életére is megnyugtató választ talál, látva iszlám hitre tért kollégái boldog házasesetét tizenöt éves, búbjajosan vonzó, és negyvenéves, nagyszerűen főző feleségeikkel. S a feleségek száma csak az anyagi helyzet függvénye.

Hősünk – némi álintellektuális vívódás után – csak eljut arra a felismerésre, hogy az iszlám világában gazdagnak lenni jó, mert aki gazdag, az nagyon gazdag! És negyven fölött az internetről halászott, nem is nagyon olcsó szajhák helyett jobb a békés, jómódú családi élet, különböző korú és különböző feladatokat ellátó feleségeikkel. Hősünkben mindez szépen megéri, s nem lévén sem meggyőződéses ateista, sem hithű keresztény, nem esik nehezére felismerni a kozmikus rend nagyságában Isten akaratát, és végső megoldásként nyugodtan elmondani a fonetikusán megtanult szöveget: Asadu an lá iláha illa-llah va asadu anna muhammadan raszúlu-llah. (Tanúsítom, hogy nincs más istenség, csak az Isten, és hogy Mohamed Isten küldöttje.)

A vízió most még talán eltúlzottnak, provokatívnak tűnik. Ám látva és napon-ta megtapasztalva Európa fokozódó dekadenciáját és hedonizmusát, nem zárható ki az a forgatókönyv, mely szerint az iszlám politika nem terrorral és robbantásokkal, hanem ügyes manőverekkel és sok-sok pénzzel veszi át az uralmat megfáradt kontinensünkön. S még csak muzulmán többségű népesség sem kell hozzá! Akadnak majd behódolók az európai őslakosok között – elegen.